ופליגא דרב קטינא לרב הונא לא פליגי יכאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ

אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב

יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו מהור מן

הלול ולפנים ספקו ממא הני במאי מתוקמא

מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי חייא לא

קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור וכאן

שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן בשלשה

מקומות הלכו בו חכמים אחר הרוב ועשאום

כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא דאמרן

שליא 🌣 דתנן בשליא בבית הבית ממא יולא

שהשליא ולר אלא שאין שליא בלא ולד ר"ש

אומר נמוק הולד עד שלא יצא חתיכה ידתנן

יהמפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו ממאה ייה

לִידה ואין חוששין שמא מגוף אמום באת ותו

ליכא והאיכא תשע חנויות דתניא מהתשע

חנויות כולן מוכרות בשר שחומה ואחת

מוכרת בשר נבלה ולקח מאחת מהן ואינו

יודע מאיזה מהן לקח ספקו אסור יובנמצא

הלך אחר הרוב מומאה קאמרינן איסור לא

קאמרינן והאיכא סיתשע צפרדעין ושרץ אחד

ביניהם ונגע באחד מהן ואינו יודע באיזה מהן

נגע ברה"י מפקו ממא ברה"ר מפקו מהור

ובנמצא הלך אחר הרוב מומאה דאשה

קאמרינן מומאה בעלמא לא קאמרינן והאיכא

הא ∘דאמר רבי יהושע בן לוי יעברה בנהר

מסורת הש"ם

ופליגה דרב קטינה. אהך לישנה דאביי דהה להחי לישנה ליכה באן שנמצא בקרקע פרוודור. פ״ה דלעיל חלישנה דבתר חששה אולינן דקאמר דפליגא דר' חייא לא מצי לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא איכא למיחש אפילו בקרקע פרוזדור לדם עלייה וקשה לפירושו דנמלא על שלה או על שלו אמאי חייבין בקרבן

מי עדיף מנמנא מן הלול ולפנים דלא הויא אלא ספק אפי׳ בקרקע פרוודור ונראה לפרש דלאביי ליכא לאוקמי דר׳ חייא בקרקע פרוזדור דכיון דאפי׳ מן הלול ולחוץ דבא מן העלייה כדרכו וקרוב חיים לדם המקור אם כן מן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור מילתא דפשיטא היא דמן החדר אתא ולא

הוה לריך רבי חייא לאשמועינן: שליא בבית בו'. פ״ה דרוב שליות יש להם ולד וקשה דתנן בפ׳

בהמה המקשה (חולין דף עו.) שליא שינתה מהנתה אסורה באכילה ואי יש שליא בלא ולד הוה לן למשרי משום דסמוך מיעוטא דאין בה ולד לפלגא שלא יצא רוב הולד וה"ל מחצה שיש בה רוב ולד מיעוטא דסתם שליא שילתה מקלתה ויש בה ולד מחלה יש בהן רוב ולד ומחלה אין בהן רוב ולד כדמוכח בפ"ק דב"ק (דףיא.) וכה"ג אמר התם ש סמוך מיעוטא דנדמה למחלה דנקבות וכן ^(ד) י) בפ"ק דבכורות (דף כ:) סמוך מיעוטאדמפילות למחלה דנקבות ויש לישב פ״ה דהתם מיירי בשליא שילתה מקלתה ונמלא ולד תוך השליא ונראה לפרש דאין שליא כלל בלא ולד אך מיעוטא נימוק ורובן אין נימוקים עד שילא לבית החילון כדאמר בפ׳ המפלת (לקמן כז.) וא"ת ואמאי לא מייתי הכא מרישה דתנן בהמפלת (שם דף כד:) המפלת סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובן אין נימוקין קודם

יציאה וי"ל דאפי׳ נמוקין מצינן למימר דטמאה לידה דקאמר קרא אשה כי תוריע אפי׳ לא ילדה אלא כעין שהוריעה אמו טמאה לידה ואע״ג דההיא דרשא כרבי שמעון בריש יולא דופן (לקמן דף מ.) ורבנן דרשו לה עד שתלד ממקום שמזריע י"ל דתרתי ש"מ א"נ י"ל מרישא לא מייתי דהו״א דטעמא דרבנן משום שאין שום שליא בלא ולד ואין שום ולד נימוק אפילו מיעוט לכך מייתי סיפא דאמר ר' שמעון נימוק הולד אע"פ שלא יצא וכיון דסבר רבי שמעון דרובן נימוקין ולרבגן אינם נימוקין אלא מיעוטן דאין סברא לומר דלר"ש רובן נימוקין ולרבנן אפילו מיעוטן אין נימוקין וקלת נראה דאדרבה ארישא סמיך וסיפא לא מייתי אלא משום דמינה מוכיח דטעמא דרבנן משום רובא כדפרישית דאי משליא בבית גופה מייתי מאי איריא משום רוב אפי׳ מחלה על מחלה שורפין דהוה ליה ספק טומאה צרה"י דטמא: המפלת יד חתובה. הא דלא מייתי מתני׳ דהמפלח (לקמן דף כח.) המפלח ואין ידוע מהו ובהמפלת חתיכה מיירי כדמוכח התם בגמרא (דשליא בבית) משום דהכא מפרש בהדיא אין חוששין שמא מגוף אטום באה דמשמע דהוי מטעם דהולכים בתר רובא: ורתן דיבא. וא״ת והא איכא הא דתנן לקמן בפ' האשה (דף נט:) איש ואשה שעשו לרכיהם בספל ונמלא בו דם רבי שמעון מטמא שחזקת דמים מן האשה ואי משום דרבי שמעון קתני לה הא קאמר שליא אע"ג דרבי מאיר קתני לה כדאמר בהמפלח (לקמן דף ס.) וכ"ת דאין שורפין על אותו רוב תרומה א"כ לקמן דדחיק לאשכוחי למעוטי מאי לימא למעוטי רובא דר׳ שמעון וי״ל דהתם מסייע חזקת האדם לרוב וא"ת וליחשוב נמי הא דתנן בהרואה (לקמן דף מ:) נמלאת אתה אומר שלש ספקות באשה ובמגעות ובהסיטות הלך אחר רוב ואי אין שורפין עליו תרומה לימא למעוטי הא ויש לומר דשורפין והוי

ממון א״כ מהחם שמעינן עד שיתכוין לו ואייתר וארב לו לקבוע אך לחנא דבי חזקיה דדריש מכה אדם ומכה בחמה דשאינו מתכוין פטור ממיחה וממון ולא דריש ונתת נפש תחת נפש לממון וע"כ עד שיתכוין לו נפקא ליה מוארב לו קשה קבוע מנא ליהיי : הלך אחר הרוב. משמע אפי־ נמצא קרוב לחנות המוכרת נבלה וא״ת א״כ מאי קמ״ל ר׳ חנינאט דרוב וקרוב הלך אחר הרוב וי״ל דקמ״ל אפי׳ בקורבה דמוכחא מיהו קשה מקושיא דרבי זירא דהתם תקשי ליה מתני׳ דט׳ חנויות ₪: אחר הרוב. הכא איכא חזקה כנגד הרוב דבהמה בחזקת איסור עומדת וגבי ט׳ לפרדעים

דרבי יוחנן לא חשיב אלא היכא דאיכא חזקה כנגד הרוב: שרצים טמא אע"ג דאיכא (מיעוטא) חזקת טהרה: ב**וכאה** דאשה קאמרינן ותימה והאיכא נמי הא דתנן לקמן איש ואשה שרשו צרכיהם לתוך הספל חזקת רמים מן האשה ואי משום דר"ש קתני לה הא קתני נמי שליא אע"ג רר"מ קתני לה כדאיתא בפ' המפלת וכ"ת דאין שורפין על אותו רוב תרומה א"כ הא דדיק לאשכוחי למעוטי מאי לימא למעוטי רובא דר"ש ו"ל שאני התם דאיכא חזקת אדם שהוא בחזקת שאינו רואה דם ומסייע לחזקת רוב דמים מן האשה ומילתא דפשיטא

טומאת ספק דכיון דתלי טעמא בחזקה לא שנא גג לא שנא קרקע מן הלול ולפנים טמא ודאי מן הלול ולחוץ טהור ודאי: לרב הונא. דאמר ליה לבריה מן הלול ולפנים ודאי מן הלול ולחוץ ספקא: לא

> עליה ואהדדי נמי לא פליגי: כאן מן הלול ולפנים. דר' חייא: כאן מן הלול ולחוץ. דרב קטינא: אלא לרמי בר שמואל ולרב ילחק דאמרי מן הלול ולחוץ ספק טהור. על כרחך הני מתני' דר' חייא ודרב הטינא במאי מיתוקמי במן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ אפילו ספקא ליכא דהא טהור קאמרינן ודרב קטינא קיימא כוותייהו אלא רבי חייא דאמר טומאה ודאית לימא פליגא עלייהו דלדידהו ליכא טומאה ודאית: ומשנינו לא פליגי הא דרבי חייא דאמר ודאי במן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור דהיינו כדרך יליחתו מן החדר ודרמי ורב ילחק . דאמרי ספק טמא בגג פרוזדור שקרוב לעלייה ולעולם בתר חזקה אזלי ומודו בקרקע פרוזדור במתנייו וכדרבי חיים אבל בגגו במן הלול ולפנים על כרחך יצא זה ממנהג הילוכו דהבא מן החדר היה לו לימצא בקרקע פרוזדור שהחדר נמוך ושוה לפרוזדור ואם מן העלייה בא היה לו לימצא מן הלול ולחוץ הלכך איכא למיתליה בתרי ספיקי דילמא מעלייה אתא לפרוזדור ואזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור וע"י שנודקרה(א) עלה הדם מלמטה למעלה (כ) כיון דרמי ורב יצחק לא יהבי טעמא למילתייהו איכא לאוקמי בשינוי אבל לאביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי ופליג דר' חייא עליה דכיון דאביי

תלי טעמא בחששא וכל היכא דאיכא למיחש להאי ולהאי משוי ליה ספק אפילו בקרקע פרוזדור איכא לספוקי בחדר 🌣 ולעלייה הילכך דרבי חייא פליג עליה: ועשאום כודאי. ח משום דאזלינן בתר רובא: הא דאמרינן. במתניתין שחזקתו לא בא אלא מן המקור וכדתני רבי חייא אלמא כיון דרוב דמים התם שכיחי מחזקינן ליה מן המקור: הבית טמא. אף אם אין ולד נראה הבית טמא משום אהל המת: שאין שליא בלא ולד. ושורפין עליה את התרומה. אלמא כיון דרוב שליות אינן בלא ולד מחזקינן לה בטומאה ודאית: נימוק הולד. ונעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב והכי מפרש טעמא לקמן בפ' המפלת (דף מ:): יד חסוכה. מחותכת בלורתה בחיתוך אלבעות: אמו טמאה לידה. ותשב חומר זכר לימי טוהר וחומר נקבה לענין טומאה דמחזקינן לה בלידה ודאית °ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה דאמרינן הלך אחר הרוב ורוב נשים ולד מעליא ילדן אלא שנימוק: ואין חוששין. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד דדילמא מגוף אטום הוא בא וקיימא לן בהמפלת (לקמן דף כד.) דאינו ולד והיינו כודאי מדיהבינן לה ימי טוהר הואיל ורוב נשים לאו גוף אטום ילדן: ספקו אסור. דכל קבוע כמחצה על מחצה דמיא וכיון שלקחה ממקום הקביעות מחזקינן לה כמחלה על מחלה: ובנמלא. בקרקע דה"ל מופרש מהן ולא לקחו ממקום הקביעות: הלך אחר הרוב. ומותר דכל דפרים מרובא פריש: ברשות היחיד כו'. דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא לפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע ביניהם הוה ליה מחצה על מחצה: ובנמלא. שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו אדם שם טהור דהשתא

לאו קבוע הוי ואמרינן כל דפריש מרוצא פריש ולפרדע הוא: והפילה טעמא משום דרוב דמים באין מן המקור דחשיב בג' דברים: בבקן אסור. בשילהי פ"ק דכתובות (דף טו.) נפקא לן קבוע מוארב לו וא"ת לר"ש דדריש מוארב לו עד שיתכוין לו קבוע מנא ליה וי"ל דמסקינן בפ' הנשרפין (סנהדרין דף עט.) דסבר רבי שמעון כרבי דונתת נפש תחת נפש נמי קאמר הלך אחר הרוב ואם רוב שרצים (ם) טמאים אע"ג דאיכא חזקת טהרה דאי לא הוי חזקה כנגד הרוב לא הוה פריך מידי דמצינן למימר

פליגי. לא דר׳ חייא ולא דרב קטינא

 לקמן כו. [בכורות כב.],
ל"ל דמנילו, מ) לקמן כד.
ל"ל דמנילו, ה) פסמים ט.
כתובות טו. חולין לה.
[כחובות טו. ע"ש מתספתל טהרות פ"ו ח"בן, ו (קלמן כנו.], ז) [כמתני (לקמן כנו.], ז) במיא: לשרוף (דש"ש), מ) במיא: לשרוף (משוס, מ) [חולין עו:], ז) [ל"ל בפ"ב], ל) [וערי מוס" כתובות טו. ד"ה פרט ותום׳ במוכות קוד לים פנק ותוק ב"ק מד: ד"ה כל ותוק" סנהדרין עט. ד"ה וכלן, () [ב"ב כג:], מ) [ועי תוק" ב"ב כג: ד"ה מתיב וכו' כתבו ישוב על זהן,

הגהות הב"ח

לו רש"י ד"ס בקרקע מרחזור וכר ועל ידי מקרקע מרחזור וכר ועל ידי ששהוריה: (כ) בא"ד וכרון שנדיה: (כ) בא"ד וכרון בעליה: (ד) תום' ד"ס בש"ד מרחים עליל וכרי וכן בפ"ד בריבור: (ב"ד) תום' ד"ס בריבור: (ב"ד"ד הריבור: (ב"ד"ד הריב שליא וכו' וכן בפ"ג דבכורות: (ה) ד"ה אחר וכו' רוב שרלים טמא אף על גב:

גליון הש"ם

רש"ר ד"ה אמו ממאה לידה וכו' ליתן לה ימי מומאה וימי מהרה. ע"ל דף כח ע"ל ול"ע:

מוסף רש"י

שליא בבית. שהפילה האשה שליא ואין ולד ניכר בה (בכורות כב.). הבית טמא. משום אהל המת, דולד הוה משום אהל המת, דולד הוה לבי מות ולמון בו, דולד הוה לבי מות ולמון בו, דרקתני טעתא שארן שליא בלא בלי מות למון אל שניתן, ואשפייכ עתא, דשמא לא נימק הדים לא הבית בכודות שם ושים, בלא הבית בכודות שם ושים, המעית (פטחים מ). במקום המעית (כתובות מו). בפקר בכולן במרל דיומל (פד:) אחרר. דנפקא לן מקלים דיומל (פד:) קבוע כתולה על מתלה דיומל (פד:) קבוע כתולה על מתלה דיומל (פד:) הב קבוע כתולה על מתלה דיומל (פד) הה כון הקבוע למתלה דיומל (פחויין חבר על הקבוע הוויין הבין הקבוע להתונות ווויין חה מן הקבוע לקח (חולין ורחורות וווח. ובנמצא. בשל הכתובת שום). ובנמצא. בעד הכתובת שום הכתכלל בקרקע בין הסנויות (פסחיים שום) ולל ידעיק למאדה פירש (בתובות שום) הדרך בה הואל בפוקט והבל לפונינו לל במקום והבל לפונינו לל במקום על ידי לאחר וכל דפרים על ידי לאחר וכל דפרים תרובה תרובה מרובה מרובה מרובה מרובה מרובה מרובה מרובה מרובה מרובה ביותם ברובה מרובה מרובה שום. ברובה מרובה מרובה ברובה ב מרובה פריש (שם) דכיון דפריש אין כאן תורת קבוע תשע צפרדעין. ממיס נרשות הימיד, ושרץ אחד ביניהם. כגון לנ שהול דומה ללפרדע (כתובות טו.).

תום' הרא"ש

פרש"י ז"ל אבל אביי ללישנא דבתר חששא ליכא לשנויי הכי דכיון דוששא יכא לשנויי הכי דכיון דתלי אביי טעמא בחששא כל היכא דאיכא למיחש משוינן ליה ספק לא שנא גג ולא שנא קרקע איכא לספוקי בחדר ובעלייה. וקשה לפי׳ דא״כ ובעלייה. וקשה לפי׳ דא״כ להך לישנא לא משכחת לעולם אשה ודאי טמאה ואמאי נמצא על שלו חייבין בקרבן דמי עדיף מן הלול ולפנים מקרקע פרוודור דהוי נמי ספיקא. ונראה לפרש דלהך לישנא נמי שני לפרש דלהך לישנא נמי שני ליה בין גג לקרקע והאי דלא שני הכי משום דר' חייא ע"כ לית ליה לישנא דחששא אפי' בגג פרוזדור

החששא אפי? בגג פרוחדור דאי הזה סבר הכי כיון דמהמיר כולי האי דחייש לדם המקור מן הלול ולחוץ אע״פ שדם העלייה בא שם כדרכו בלא שנוי וגם קווב לעלייה מילתא דפשיטא הוא דטמא ודאי בקרקע פרוודור ולא אצטריך למתנייה אלא ודאי סבר מן הלול ולחוץ ודאי טהור הלכך אצטריך לאשמועינן דמן הלול ולפנים שורפין: הלבו חכמים אחר הרוב. אפי׳ איכא מיעוטא וחזקה דלא מרעי לרובא ואפי׳ רי מאיר דחייש למיעוטא הכא מודי ולא אמרינן סמוך מיעוטא לחזקה דהעמד אשה בחזקת טהרה משום מיעוטא דלא שכיח הוא כמו מקור שרוב דמי מקור מצויין: שליא דתנן פרש״י רוב שליא יש לה ולד ומיעוטא אין בה ולד וקשה לפי׳ דאי

עב א מיי׳ פ״ה מהל׳ איסורי עב א תיי פי כייה מהלי עג ב מיי פי כייה מהלי טומאת מת הלי טומאת מת הלי י: עד ג מיי׳ שם ופ״י מהלי איסורי ביאה הלי יד:

חיסורי ביחה הלי יד: עה ד מייי פ״י מהלי איסורי ביאה הלכה יא סמג לאוין קיא ועשין רמג: עו ה מייי פ״ח מהלי מאכלות אסורות הלי יא יע"ש במ"מ סמג לאוין קמא

ו"ד סי" סג סעיף אן: צח ז מיי׳ פי״ח מהל׳ שאר זבות הנונחלה הלכה ב: לבת הסותמה הכנה כ. עש ח מיי' פ"י מהל' איסורי ביאה הלכה יט ופ"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ו ז טוש"ע י"ד סימן קלד סעיף

תום' הרא"ש (המשך) מהאי טעמא חשיב ליה רוב א״כ מרישא ה״ל לאתויי המפלת סנדל או שליא תשב המפלח סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה ומדיהבינן ליה ימי טוהר דוכר אלמא חשבינן להך רוב כוראי ועוד דלישנא דאין שליא שאין עמה ולד משמע דאין כאן ספיקא אלא כל שליא יש עמה ולד וכן משמע מיש צמו ולד וכן משמע מש אמו ולד וכן משמע מש אמו הולד וכן משמע ם --מהא דתנן פרק בהמה מווא יובן פון בותוח המקשה שליא (אסורה) שיצתה מקצתה אסורה באכילה ואם יש שליא בלא ולד הו"ל למישריה רסתם שליא דיצתה מקצתה מחצה יש באותו מקצת יוב ולד ומחצה איז בו יוב ולד כמו שמוכיח פ״ק בו ולד כמו שמוכיח פ״ק בב״ק וסמוך מיעוטא דיש שליא בלא וולד למחצה ראותם נמי דיש בה ולד אין במקצתה רוב ולד והוה להו מחצה שיש בה רוב ולד מיעוטא דכה"ג אמרינן פ' בהמה המקשה המבכרת שהפילה שליא סמוך מיעוטא דנדמה למחצה דנקבות וכן פ"ג דבכורות סמוך מיעוטא דמפילות למחצה נקבות וכן

בפ׳ בתרא דיבמות ויש ליישב פרש״י ז״ל בדוחק

ליישב פרש״י ז״ל בדוחק כגון שמצינו ולד בזאת השליא ויש לפרש דרובא דשמעתין היינו שאנו תולין שלא נימוק הולד בשעת

יציאתו כדאמרינן לקמן פ' המפלת אמרו לו לר'

שאם הוציאוהו בספל בבית

להם אינו דומה נימוק פעם אחת לנימוק שתי

פעמים ורוב זה שאינו

נימוק בבית הפנימי חשיב נימוק בבית הפנימי חשיב ליה כודאי אע"ג דאיכא למימר העמד בית בחזקת

טהור. וא״ת אכתי תיקשי

לך לידוק מרישא מדקתני

לך ליווק מוישא מוקות: תשב לזכר ולנקבה אלמא דרובא אינן נימוקין קודם יציאה וי"ל דאפי' היה ימוק מ"מ היתה טמאה

לידה כדררש׳נן . . . , המפלת אשה כי תזריע אפי׳ לא ילדה אלא כעין יי מימאה לידה. לידה בדרשינן לקמן בפ׳

שהזריעה אמו טמאה לידה. ואע"ג דר' שמעון הוא דדריש ליה הכי ורבגן הוו

דרשי מיניה עד שתלד במקום שמזרעת למעוטי

מקום שמוועות למעוטי יוצא דופן איכא למימר תרוייהו ש"מ. א"נ היינו

דלא מייתי רישא משום דאי לאו סיפא ה״א דאין

שום ולד נימוק בפנים אבל מדקאמר ר' שמעון בסיפא נימוק הולד עד שלא יצא משמע דלת"ק מיעוטא

נימוקין: תש**ע** צפרדעים כו׳ הלד אחר הרוב כו". ה"נ

. אירא חזמה דמשמט אח רור

מאיר אי אתה